

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2004. gada 16. decembrī*

Lieta C-520/03

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2003. gada 27. novembrī un kas Tiesā registrēts 2003. gada 15. decembrī, tiesvedībā

José Vicente Olaso Valero

pret

Fondo de Garantía Salarial (Fogasa).

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente), K. Šimans [*K. Schiemann*] un E. Juhāss [*E. Juhász*],

ģenerālvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

* Tiesvedības valoda — spāņu.

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Olaso Valero [*Olaso Valero*] vārdā — T. Alkala Melado [*T. Alcalá Mellado*],
abogada,
- Spānijas valdības vārdā — L. Fraguas Gadeja [*L. Fraguas Gadea*], pārstāve,
- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — G. Rozē [*G. Rozet*] un L. Locano Palačiosa
[*L. Lozano Palacios*], pārstāvji,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerālvokāta uzklauššanas, izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz to, kā interpretēt Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīvu 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātspējas gadījumā (OV L 283, 23. lpp.).

- 2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar prāvu starp Olaso Valero un *Fondo de Garantía Salarial* (Algas garantiju fonds, turpmāk tekstā — “*Fogasa*”) par pēdējā atteikumu atbilstoši subsidiārai atbildībai izmaksāt viņam kompensāciju par nelikumīgu atlaišanu, jo šis darbinieks un viņa darba devējs bija vienojušies par šādas kompensācijas izmaksu, noslēdzot izlīgumu.

Atbilstošais tiesiskais regulējums

Kopienu tiesiskais regulējums

- 3 Direktīvas 80/987 1. panta 1. punkts nosaka, ka “[š]ī direktīva attiecas uz tām darbinieku prasībām pret darba devējiem, kas atzīti par maksātnespējīgiem 2. panta 1. punkta nozīmē, kuras izriet no darba līgumiem vai darba tiesiskajām attiecībām”.
- 4 Minētās direktīvas 2. panta 2. punktā precizēts, ka šī direktīva neierobežo valstu tiesību aktos definētos terminus “darbinieks”, “darba devējs”, “darba samaksa”, “iegūtās tiesības” un “iegūstamās tiesības”.
- 5 Tās pašas direktīvas 3. panta 1. punkts paredz:

“Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu iestādes, kas dod galvojumu, garantē to, ka tiek apmierināti darbinieku prasījumi

attiecībā uz darba samaksu atbilstīgi darba līgumiem vai darba attiecībām un darba samaksu par laikposmu pirms norādītā datuma.”

- 6 Saskaņā ar Direktīvas 80/987 4. pantu dalībvalstīm ir tiesības ierobežot iestāžu, kas dod galvojumu, atbildību, kura minēta šīs direktīvas 3. pantā, nosakot, ka tās izmaksā tikai darba samaksu par noteiktu laika periodu, vai nosakot maksimālo robežu.
- 7 Minētās direktīvas 9. pants paredz, ka tā “neietekmē dalībvalstu izvēli piemērot vai ieviest normatīvus vai administratīvus aktus, kas ir labvēlīgāki darbiniekiem”.
- 8 Atbilstoši tās pašas direktīvas 10. panta a) punktam tā “neietekmē dalībvalstu izvēli [...] veikt vajadzīgos pasākumus, lai novērstu pārkāpumus”.
- 9 Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīva 2002/74/EK, ar kuru groza Direktīvu 80/987 (OV L 270, 10. lpp.) un kura stājās spēkā pēc tam, kad radās pamata prāvas fakti, aizstāja pēdējās minētās direktīvas 3. pantu ar šādu tekstu:

“Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka saskaņā ar 4. pantu garantiju iestādes garantē to, ka tiek apmierināti darbinieku prasījumi attiecībā uz darba samaksu, kas izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām, ietverot atlaišanas pabalstus sakarā ar darba attiecību pārtraukšanu, ja tos paredz valsts tiesību akti.

Prasījumi, ko pārņem garantiju iestāde, ir neapmaksātie prasījumi par laikposmu pirms un/vai, attiecīgā gadījumā, pēc kāda noteikta datuma, ko nosaka dalībvalstis.”

Valsts tiesiskais regulējums

Karaliskais likumdošanas dekrēts 1/1995

- ¹⁰ 1995. gada 24. marta Karaliskais likumdošanas dekrēts 1/1995, ar kuru tiek apstiprināts *Estatuto de los Trabajadores* (Darbinieku statūti; 1995. gada 29. marta BOE Nr. 75, 9654. lpp., turpmāk tekstā — “Darbinieku statūti”) grozītais teksts, 26. panta 1. un 2. punktā paredz:

“1. Par atalgojumu uzskata jebkuru finansiālu atlīdzību, ko darbinieki saņem naudā vai natūrā apmaiņā pret pakalpojumiem, ko tie sniedz citiem, veicot savu profesionālo darbību, ar noteikumu, ka šī atlīdzība tiek saņemta par faktisko darbu, lai kāda arī būtu darba samaksas forma, vai par darbam pielīdzināmiem atpūtas periodiem. [..]

2. Atalgojuma jēdzienā nav iekļautas summas, ko darbinieks saņem kā atlīdzību par izdevumiem, kuri tam radušies saistībā ar profesionālo darbību, sociālie pabalsti un maksājumi, kā arī maksājumi, kas tiek maksāti par pārcelšanu citā darbā, pārtraukumiem darbā vai atlaišanu.”

- 11 28. pants Darbinieku statūtos, kas grozīti ar 2002. gada 5. jūlija Likumu 33/2002 (2002. gada 6. jūlija *BOE* Nr. 161, 24683. lpp.), kura nosaukums ir "Vienāda darba samaksa sievietēm un vīriešiem", paredz:

"Darba devējam ir pienākums par vienādi vērtīgu darbu tieši vai netieši maksāt vienādu darba samaksu un, lai arī kāda būtu darba samaksas forma — alga vai ārpus darba algas gūti ienākumi, — ir aizliegti jebkāda veida diskriminējoši elementi vai nosacījumi dzimuma dēļ."

- 12 Darbinieku statūtu 33. panta 1. un 2. punkts ar grozījumiem, kas izdarīti ar 1997. gada 19. decembra Likumu 60/1997 (1997. gada 20. decembra *BOE* Nr. 304, 37453. lpp.), nosaka:

"1. Algas garantiju fonds, kas ir Darba lietu un sociālā nodrošinājuma ministrijai pakļauta neatkarīga iestāde un kam piešķirts juridiskas personas statuss un rīcības spēja savu mērķu īstenošanai, izmaksā darbiniekiem atalgojuma summu, kas viņiem pienākas uzņēmumu maksātnespējas, maksājumu pārtraukšanas, bankrota vai tiesas uzraudzībā notiekošas sanācijas gadījumā.

Šā punkta iepriekšējā daļā par atalgojumu uzskata summu, kas par tādu atzīta izlīguma aktā vai tiesas lēmumā saskaņā ar visām 26. panta 1. punktā paredzētajām definīcijām, kā arī papildu kompensācijas saistībā ar *salarios de tramitación*, par kurām attiecīgā gadījumā lēmumu pieņēmusi kompetenta tiesa, ar noteikumu, ka Fonds nekādā gadījumā kopumā vai pa daļām neizmaksā summu, kas lielāka par to, kura iegūta, reizinot divkārtu dienas minimālo starpprofesiju atalgojumu ar to dienu skaitu, par kurām nav samaksāts atalgojums, nepārsniedzot 120 dienas.

2. Algas garantiju fonds iepriekšējā punktā paredzētajos gadījumos darbiniekiem izmaksā kompensācijas, kas noteiktas spriedumā vai administratīvā lēmumā, sakarā ar atlaišanu vai līguma izbeigšanu atbilstoši šā likuma 50. un 51. pantam un 52. panta c) punktam maksimāli par vienu dienesta gadu ar noteikumu, ka dienas atalgojums, ko izmanto par aprēķinu bāzi, nepārsniedz divkārtu minimālo starpprofesiju atalgojumu.

Lai Algas garantiju fonds varētu izmaksāt kompensāciju atlaišanas vai līguma pārtraukšanas gadījumā saskaņā ar šā likuma 50. pantu, tās summu aprēķina, par bāzi ņemot 25 darba gada dienas, un tā nedrīkst pārsniegt iepriekšējā punktā norādīto augstāko robežu.”

- 13 Saskaņā ar Darbinieku statūtu 33. panta 4. punktu pēc lietas pārbaudes Fonds pilda iepriekšējos punktos paredzētos pienākumus, lai pārbaudītu, vai tā ir pamatota.
- 14 Darbinieku statūtu 50. pants, kurā minēti iemesli līguma laušanai pēc darbinieka pieprasījuma, paredz:

“1. Pieņemami iemesli, kuru dēļ darbinieks var pieprasīt līguma izbeigšanu, ir šādi:

[..]

- c) darba devēja jebkura cita pienākumu neizpilde, izņemot *force majeure* gadījumus [..].

2. Šajos gadījumos darbiniekam ir tiesības uz kompensācijām, kas paredzētas par nelikumīgu atlaišanu.”

15 Darbinieku statūtu 56. panta 1. punkts formulēts šādi:

“1. Ja atlaišana atzīta par nelikumīgu, darba devējs piecu dienu laikā, skaitot no sprieduma paziņošanas, var izvēlēties, vai pieņemt darbinieku atpakaļ darbā, papildus samaksājot *salarios de tramitación*, kas paredzētas šā punkta b) apakšpunktā, vai samaksāt šādas summas, kas jānosaka spriedumā:

- a) kompensāciju, kas atbilst 45 apmaksātām dienām darba gadā, periodus, kas īsāki par vienu gadu, aprēķinot proporcionāli mēnešiem, nepārsniedzot 42 mēnešalgas;
- b) summu, kas vienāda ar to atalgojumu summu, kas izmaksājami, sākot no atlaišanas dienas līdz sprieduma paziņošanai, kurā atzīts, ka atlaišana bijusi nelikumīga, vai līdz brīdim, kad darbinieks atradis jaunu darbu, ja tas noticis pirms sprieduma pasludināšanas un ja darba devējs iesniedz pierādījumus par izmaksātajām summām, lai tās atskaitītu no *salarios de tramitación*.

Darba devējam jāsauglabā darbinieka reģistrācija sociālā nodrošinājuma sistēmā periodā, kas atbilst atalgojumiem, kuri minēti iepriekš b) apakšpunktā.”

Karaliskais dekrēts 505/1985, kas attiecas uz *Fogasa*

- 16 1985. gada 6. marta Karaliskais dekrēts 505/1985, kas attiecas uz Algas garantiju fonda organizāciju un darbību (1985. gada 17. aprīļa BOE Nr. 92, turpmāk tekstā — “Karaliskais dekrēts 505/85”), proti, tā 14. pants, nosaka:

“1. Šajā Karaliskajā dekrētā par likumīgiem algu parādiem uzskata jebkuru finansiālu atlīdzību, uz kuru darbiniekam ir tiesības, ja vien tā izmaksājama:

- a) par faktiski padarīto darbu;
- b) par darbam pielīdzināmiem atpūtas periodiem;
- c) kā finansiāla atlīdzība, kas saņemama saskaņā ar Darbinieku statūtu 56. panta 1. punkta b) apakšpunktu un 211. panta pēdējo daļu Likumā par darba strīdu procedūru.

[..]

2. Par kompensācijas parādu uzskata summu, kas spriedumā, darba strīdu lietās kompetentās iestādes lēmumā vai papildus tiem pieņemtajā tiesas lēmumā atzīta par tādu, kas maksājama darbiniekiem viņu atlaišanas vai darba līguma izbeigšanas dēļ atbilstoši Darbinieku statūtu 50. un 51. pantam.”

- 17 Saskaņā ar minētā Karaliskā dekrēta 28. panta 3. punktu lūgumus piešķirt pabalstus no Algas garantiju fonda var noraidīt tad, “ja konstatēts, ka notikusi ļaunprātīga tiesību izmantošana vai likuma pārkāpums, un ja to izmaksa nav pamatota, jo noteikti pastāv darbinieku un darba devēju kopīgas intereses radīt priekšstatu, ka atbilstoši likumam ir iestājusies maksātnespēja, lai no Algas garantiju fonda iegūtu pabalstus”.

Likums par darba strīdu procedūru

- 18 1995. gada 7. aprīļa Karaliskais likumdošanas dekrēts 2/1995, ar kuru tiek apstiprināts *Ley de Procedimiento laboral* (Likums par darba strīdu procedūru; 1995. gada 11. aprīļa BOE Nr. 86, 10695. lpp., turpmāk tekstā — “LPL”) grozītais teksts, proti, tā 63. pants, paredz pirmstiesas izlīguma procedūru administratīvā iestādē.
- 19 LPL 84. pants paredz, ka pēc neveiksmīgas izlīguma procedūras minētajā iestādē obligāti jāuzsāk jauna samierināšanas procedūra kompetentā tiesu iestādē.

Pamata prāva

- 20 Ar izlīguma aktu, kas 1999. gada 15. decembrī iesniegts *Juzgado de lo Social* (Sociālo lietu tiesa) *Nr. 16 de Valencia* (Spānija) tiesvedībā, kurā tiek apstrīdēta atlaišana un kurā tai prasību izskatīšanai bija iesniedzis Olaso Valero, bija atzīts, ka uzņēmums *Valls y Lorente SL* (turpmāk tekstā — “*Valls*”) viņu atlaidis no darba nelikumīgi. Šajos apstākļos uzņēmums apsolīja Olaso Valero izmaksāt *salarios de tramitación*, kā arī kompensāciju par nelikumīgu atlaišanu. Darbinieks tam piekrita.
- 21 Tā kā *Valls* noteiktajā dienā neizmaksāja attiecīgās summas atbilstoši minētajam solījumam, *Juzgado de lo Social Nr. 3 de Valencia* (Spānija) 2000. gada 10. februārī izdeva rīkojumu par šā solījuma izpildi. Ar tās pašas tiesas 2001. gada 21. septembra rīkojumu *Valls* tika pasludināts par maksātnespējīgu. Šis rīkojums tika paziņots lietas dalībniekiem un *Fogasa*.
- 22 Līdz ar to *Olaso Valero* pieprasīja *Fogasa* izmaksāt garantijas pabalstus, ko šī iestāde atteicās darīt, pieņemot 2001. gada 30. oktobra lēmumu. Attiecībā uz kompensāciju par nelikumīgu atlaišanu *Fogasa* uzsver, ka šajā sakarā pieprasītās summas tika noteiktas izlīgumā un ka tādējādi tās netika atzītas spriedumā, darba strīdu lietās kompetentās iestādes lēmumā vai papildus tiem pieņemtajā tiesas lēmumā atbilstoši Karaliskā dekrēta 505/85 14. panta 2. punktam.
- 23 *Juzgado de lo Social Nr. 16 de Valencia*, kurā vērsās *Olaso Valero* pret iepriekš minēto *Fogasa* lēmumu, prasību noraidīja ar 2003. gada 20. marta rīkojumu.

Prejudiciālie jautājumi

- 24 Savā lēmumā par prejudiciāla jautājuma uzdošanu *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana*, kam izskatīšanai tika iesniegta apelācija par minēto rīkojumu, ar kuru tika noraidīta prasība, konstatē, ka jautājums par *salarios de tramitación* jau atrisināts Tiesas 2002. gada 12. decembra spriedumā lietā C-442/00 *Rodríguez Caballero* (*Recueil*, I-11915. lpp.).
- 25 Attiecībā uz kompensāciju par nelikumīgu atlaišanu *Tribunal* norāda, ka saistībā ar Darbinieku statūtu 28. pantu šķiet, ka jēdziens "darba samaksa" Spānijas tiesībās ne vienmēr nozīmē tikai atalgojumu, jo tā var būt gan algas, gan ārpus algas gūto ienākumu veidā.
- 26 Pirmkārt, iesniedzējtiesai ir šaubas par Direktīvas 80/987 piemērojamību vispār attiecībā uz kompensāciju, kas izmaksāta darbiniekam, kurš nelikumīgi atlaists, jo īpaši ņemot vērā iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 26. un 27. punktu. Tā atgādina, ka Direktīvas 80/987 3. pantā ar Direktīvu 2002/74 tika ieviesta norāde uz "atlaišanas pabalstiem sakarā ar darba attiecību pārtraukšanu, ja tos paredz valsts tiesību akti". Turklāt Direktīvas 80/987 4. panta 2. punkts darba samaksas izmaksāšanu piesaista periodiem, kas nepavisam neatbilst kompensācijas koncepcijai. Ja saskaņā ar Darbinieku statūtu 28. pantu netiktu veikta pavisam jauna darba samaksas juridiskā jēdziena interpretācija tādā nozīmē, ka tā iekļauj kompensācijas par nelikumīgu atlaišanu, no Spānijas tiesībām izrietētu, ka Direktīva 80/987 nav tām piemērojama, jo valsts noteikumi šajā sakarā ir daudz labvēlīgāki darbiniekiem nekā Kopienas tiesiskais regulējums.
- 27 Otrkārt, iesniedzējtiesai ir šaubas par vispārīgā vienlīdzības un nediskriminācijas principa ievērošanu, uz kuriem norāde izdarīta iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 30., 31., 32. un 33. punktā. Pēc tās domām, ja Darbinieku

statūtu 33. punkta un Karaliskā dekrēta 505/85 noteikumus uzskatītu par tādiem, kas ietilpst Kapienu tiesību piemērošanas jomā, no tā varētu secināt, ka — tāpat kā gadījumā, kad iespējama *salarios de tramitación*, — ja visiem nelikumīgi atlaistajiem darbiniekiem — gan tiem, attiecībā uz kuriem spriedumā atzīts, ka to atļaišana bijusi nelikumīga, gan tiem, kas noslēguši izlīgumu, pamatojoties uz iepriekš atzītu nelikumīgu atļaišanu, — būtu tiesības uz kompensāciju gadījumā, kad viņi nav atjaunoti darbā, aizliegumam, kas Darbinieku statūtu 33. panta 2. punktā paredzēts attiecībā uz kompensācijām, kas atzītas tiesas vai administratīvā lēmumā, nebūtu objektīva pamatojuma.

- 28 *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana* apgalvo, ka atbilstoši Karaliskā dekrēta 505/85 28. panta 3. punktam *Fogasa* rīcībā bija pietiekamas garantijas, lai izvairītos no jebkāda veida krāpšanas. Izlīguma procedūru, kas notiek atbilstoši *LPL* 84. pantam, būtu stingri jākontrolē tiesu iestādei, kam tā jāapstiprina. Tā tas būtu vēl jo vairāk gadījumā, ja izdara tādus pieņēmumus, kāds tas ir šajā prāvā, kurā garantiju iestāde tiesu iestādē notiekošā tiesas sēdē pati ir atzinusi, ka pieprasītā summa ir precīza un atbilst augstākajai robežai un Spānijas tiesībās paredzētajiem ierobežojumiem.
- 29 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, *Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus divus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai attiecībā uz pieprasīto kompensāciju par nelikumīgu atļaišanu ir piemērojama Direktīva 80/987 [...] versijā pirms grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2002/74?

- 2) Vai, ņemot vērā to, ka jābūt ievērotam vienlīdzības un nediskriminācijas principam, var uzskatīt, ka [Darbinieku statūtu] 33. panta 2. punktā iekļautajam tiesiskajam regulējumam nav objektīva pamatojuma un tādējādi tas ir jāatceļ, jo tajā ir paredzēts, ka, lai *Fogasa* varētu izmaksāt atbilstošas kompensācijas, ir jābūt pieņemtam spriedumam vai administratīvam lēmumam?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 30 Direktīvas 80/987 piemērošanas joma noteikta tās 1. pantā. Ņemot vērā vienlaicīgi šīs direktīvas 1. panta 1. punktu un 3. panta 1. punktu, jāsecina, ka tā attiecas tikai uz algotu darbinieku prasījumiem, kas izriet no darba līgumiem vai darba attiecībām, ja šie prasījumi attiecas uz darba samaksu minētā 3. panta 1. punkta nozīmē (skat. iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 26. punktu).
- 31 Saskaņā ar Direktīvas 80/987 2. panta 2. punktu valsts tiesībās jāprecizē termins “darba samaksa” un jānosaka tā saturs (iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 27. punkts). Šajā gadījumā minētā direktīva norāda uz Spānijas tiesībām.
- 32 Tas, ka Direktīva 80/987 darba samaksas izmaksāšanu piesaista konkrētiem periodiem, neliedz to piemērot kompensācijām par nelikumīgu atlaišanu. Šis pierādījums ir nostiprināts šīs direktīvas 3. pantā — versijā, kurā grozījumi izdarīti ar

Direktīvu 2002/74, — kas, tomēr saglabājot piesaisti šādiem periodiem, skaidri norāda uz atlaišanas pabalstiem sakarā ar darba attiecību pārtraukšanu.

- 33 Līdz ar to uz pirmo jautājumu jāatbild tā, ka valsts tiesai ir jānosaka, vai jēdzienā “darba samaksa”, kas definēts valsts tiesībās, ietilpst kompensācijas par nelikumīgu atlaišanu. Ja minētās kompensācijas tajā ietilpst, uz tām attiecas Direktīva 80/987 versijā pirms grozījumiem, kas izdarīti ar Direktīvu 2002/74.

Par otro jautājumu

- 34 Valsts tiesībām piešķirtā iespēja precizēt to, kādus pabalstus izmaksā garantiju iestāde, ir jāievēro pamattiesības, tostarp vispārīgais vienlīdzības un nediskriminācijas princips. Šis princips paredz, ka līdzīgās situācijās nedrīkst piemērot atšķirīgus noteikumus, ja vien diferenciācija nav objektīvi pamatota (iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 29.–32. punkts).
- 35 Nelikumīgi atlaisti darbinieki atrodas līdzīgā situācijā, ja vien viņiem ir tiesības uz kompensāciju gadījumā, kad viņi netiek atjaunoti darbā.
- 36 Atšķirīga attieksme, kādu šiem darbiniekiem paredz Spānijas tiesiskais regulējums, jo prasījumus par kompensācijām par nelikumīgu atlaišanu *Fogasa* sedz tikai tad, ja tās atzītas spriedumā vai administratīvā lēmumā, būtu pieļaujama tikai tad, ja

pieņem, ka pastāv objektīvs pamatojums šādai atšķirīgai attieksmei (šajā sakarā skatīt iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 34. punktu).

- 37 Šajā sakarā jāatgādina, ka lietas materiālos nav papildu faktu salīdzinājumā ar tiem, kurus Tiesa varēja pārbaudīt jau iepriekš minētā sprieduma lietā *Rodríguez Caballero* 36.–38. punktā. No iepriekš minētā izriet, ka netika iesniegts neviens pārliecinošs arguments, lai pamatotu to, kāpēc prasījumiem saistībā ar kompensācijām par nelikumīgu atlaišanu, kas atzītas spriedumā vai administratīvā lēmumā, un prasījumiem saistībā ar kompensācijām par nelikumīgu atlaišanu, kuras atzītas izlīguma procedūrā, tika piemēroti atšķirīgi noteikumi.
- 38 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu jāatbild — ja saskaņā ar attiecīgo valsts tiesisko regulējumu prasījumi saistībā ar kompensācijām par nelikumīgu atlaišanu, kas atzītas spriedumā vai administratīvā lēmumā, ietilpst jēdzienā “darba samaksa”, identiski prasījumi, kas izvirzīti tādā samierināšanas procedūrā, kāda notikusi šajā gadījumā, jāuzskata par algotu darbinieku prasījumiem, kuri izriet no darba līguma vai darba attiecībām un attiecas uz darba samaksu Direktīvas 80/987 nozīmē. Valsts tiesai nav jāpiemēro iekšējais tiesiskais regulējums, kas, pārkāpjot vienlīdzības principu, izslēdz pēdējos minētos prasījumus no jēdziena “darba samaksa” minētā tiesiskā regulējuma nozīmē.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 39 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi,

kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

- 1) valsts tiesai jānosaka, vai jēdzienā “darba samaksa”, kas definēts valsts tiesībās, ietilpst kompensācijas par nelikumīgu atlaišanu; ja minētās kompensācijas tajā ietilpst, uz tām attiecas Padomes 1980. gada 20. oktobra Direktīva 80/987/EEK par dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku aizsardzību to darba devēja maksātnespējas gadījumā versijā pirms grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 23. septembra Direktīvu 2002/74/EK, ar kuru groza Direktīvu 80/987;
- 2) ja saskaņā ar attiecīgo valsts tiesisko regulējumu prasījumi saistībā ar kompensācijām par nelikumīgu atlaišanu, kas atzītas spriedumā vai administratīvā lēmumā, ietilpst jēdzienā “darba samaksa”, identiski prasījumi, kuri izvirzīti tādā izlīguma procedūrā, kāda notikusi šajā gadījumā, jāuzskata par algotu darbinieku prasījumiem, kas izriet no darba līguma vai darba attiecībām un attiecas uz darba samaksu Direktīvas 80/987 nozīmē. Valsts tiesai nav jāpiemēro iekšējais tiesiskais regulējums, kas, pārkāpjot vienlīdzības principu, izslēdz pēdējos minētos prasījumus no “darba samaksas” jēdziena minētā tiesiskā regulējuma nozīmē.

[Paraksti]